

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΕ ΡΕΖ

Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΕΣ ΤΟΥ ΜΟΡΝΙΕ

Η κυρία Μορνιέ, φρόνιμη και πρακτική γυναίκα, είχε ένα μεγάλο καυμό στη ζωή της: την αφηρημάδα του άνδρός της. Μά τι άνθρωπος που ήταν αυτός ο Μορνιέ! Η γκάφες του απόμειναν ιστορικές. Η γυναίκα του πολλές φορές πίστευε, πώς είχε ένα είδος παράξενης τρέλλας, γιατί στις πιο ακατάλληλες στιγμές έλεγε ξαφνικά κάτι, έμπαινε απότομα στη μέση, έκανε μια άνοσηία με την αιώνια αφηρημάδα του και χαντάκωνε για πάντα, ανεπανόρθωτα, όλα τα σχέδια, όλους τους συνδυασμούς που είχε σκαρώσει υπομονετικά και με φρόνησι αξιοθαύμαστη ή δύστυχη γυναίκα του.

Εκτός όμως από την αφηρημάδα του, ο Μορνιέ ήταν καλός άνθρωπος, καλός νοικοκύρης. Αγαπούσε τρυφερά τη γυναίκα του, λάτρευε τις δυο κόρες του και δούλευε τίμια για να τους εξασφαλίσει μια ήσυχη και άνετη ζωή. Πικραίνονταν βέβαια που δεν μπορούσε να προικίσει τις κόρες του, όπως ήθελε, μα τι μπορούσε να κάνει, τα χρόνια ήταν δύσκολα και ή μεγάλες προίκες δεν μαζεύονται με τις μικρές οικονομίες που έκανε η γυναίκα του.

Μα δεν ήταν μόνο το ζήτημα της προίκας. Η μεγάλη, η Λουκία δεν ήταν διόλου όμορφη. Η κυρία Μορνιέ, όσο περνούσαν τα χρόνια, φοβόταν στα σοβαρά μήπως έμενε ή κόρη της στο ράφι κι' έκανε ένα σωρό συνδυασμούς, για να βρει γρήγορα ένα γαμπρό. Η άλλη, ή μικρή, ή Μάρθα, θά είχε καλή τύχη, γιατί ήταν έξυπνη και όμορφη. Οί άνδρες στο δρόμο γύριζαν το κεφάλι και την κύτταζαν με θαυμασμό. Τους έρριχνε κι' αυτή κάτι ματιές που τους ξετρέλλαινε. Κι' έτσι ή κυρία Μορνιέ δεν ξαφνιάστηκε καθόλου, όταν μια ή-μέρα παρουσιάστηκε ένας νέος, ο Ζοζέφ Λιέβρ και ζήτησε το χέρι της μικρούλας Μάρθας.

Μα ο αφηρημένος Μορνιέ, από την πρώτη κιόλας ήμέρα άρχισε τις γκάφες του. Και τι γκάφες! Η δύστυχη γυναίκα του, απ' το κακό της άλλαζε όλα τα χρώματα της Ιριδος. Μα και τι δεν έλεγε ο γκαφατζής; Τα πιο τρομακτικά πράγματα. Αντί να κρύβη τα ελαττώματα της κόρης μου, εύρισκε μια ανεξήγητη ευχαρίστησι να τα παρουσιάσει με τον χειρότερο τρόπο. Είχε πιάσει μάλιστα μεγάλες φιλίες με τον μέλλοντα γαμπρό του και τον είχε ξεθαρρέψει τόσο, ώστε ο Ζοζέφ Λιέβρ, ύστερ' από λίγες μέρες μπεινόβγαινε ελεύθερα από το πρωί ως το θράδυ και με κάποια άναϊδεια στο σπίτι των Μορνιέ. Το πιο σοβαρό όμως απ' όλα ήταν ότι, ύστερ' από αυτά που είχε μάθει από τον Μορνιέ, του άρεσε να πειοάζη διαρκώς την όμορφη Μάρθα, να τη στενοχωρή, να την ταπεινώνη, ακόμη και μπροστά σε ξένους, για να δείχνη πώς αυτός τάχα ήταν καλύτερος της και πώς του άξιζε μια άλλη τύχη, πιο σοβαρή, πιο σπουδαία. Μα μήπως έφταιγε αυτός; Ο προκομμένος ο πατέρας της, έλεγε χειρότερα. Αυτός πρώτος με τις αφηρημάδες του έδειχνε στον άνοστο Ζοζέφ Λιέβρ πώς δεν του ταίριαζε ή Μάρθα.

Η κυρία Μορνιέ έκανε υπομονή, από υπολογισμό και φρόνησι. Μα δεν μπόρεσε πειά να συγκρατηθή και ξέσπασε τη μέρα που άκουσε τον άνδρα της, κρυμμένη όπως ήταν πίσω από την πόρτα, να λέη με άφέλεια στον Ζοζέφ Λιέβρ, σαν να του άνοιγε την καρδιά του:

—Αγαπητέ μου Ζοζέφ, δεν θέλω να σου κρύψω πώς μου είσαι παραπολύ συμπαθητικός και πώς νοιώθω για σένα μια μεγάλη φιλία. Μ' άρεσεις. Θά'λεγε κανείς πώς μονάχα έμεις οί δυο μπορούμε να συνεννοηθούμε εδώ μέσα. "Ελα, λοιπόν!... Μεταξύ μας τώρα, ή Μάρθα δεν είναι για σένα... "Ε, βέβαια, είναι νόστιμη, χορεύει ωμορφα, ντύνεται κομψά, μα τι αξία έχουν όλα αυτά μπροστά στο μυαλό; Η Μάρθα είναι ένα τρελλόκοριτσο. Η Λουκία όμως είναι ένα αξιοθαύμαστο κορίτσι. Λογικό, φρόνιμο, καλόκαρδο, ήσυχο, είναι ο τύπος της νοικοκυράς, της πιστής και

τρυφερής συζύγου. Δέκα Μάρθες δεν αξίζουν όσο αξίζει ή Λουκία. Θά' μού πής, ότι δεν είναι όμορφη... Σύμφωνοι! Το ξέρω!... Μα για να βγη καλή μια σύζυγος, δεν πρέπει να είναι καλλονή. Πάρε παράδειγμα από την πεθερά σου... Ο καθένας όμως με τα γούστα του. "Ετσι είναι... Θέλεις ένα τσιγάρο;

Η κυρία Μορνιέ πήγε να πνιγή από τη λύσσα της. Μα ήταν μπροστά ο Ζοζέφ Λιέβρ και δεν μπορούσε να πη τίποτε. Χώνεψε λοιπόν τον θυμό της και περίμενε υπομονετικά να φύγη ο γαμπρός για να κάνει μια άγρια σκηνή στον άνδρα της. Διαρκώς θά έμπαινε στη μέση αυτός ο χριστιανός και θά της χαλούσε τα σχέδια! Τι γκαφατζής! Είχαν βρει ένα γαμπρό και πριν από το γάμο, τον έδιωχναν από το παράθυρο...

Τά είπε λοιπόν απ' την καλή κι' από την ανάποδη του άνδρός της και την άλλη μέρα, που ήταν Κυριακή, τον έστειλε να πάη να κάνει ένα μεγάλο περίπατο. "Επειτα, υπομονετικά πάλι, άρχισε να φέρη προς το μέρος της τον Ζοζέφ Λιέβρ. Μα τό μάθημα που του είχε δώσει ο αφηρημένος Μορνιέ, ήταν άεξαστό. Ο γαμπρός έδειχνε τώρα μια παγερή αδιαφορία στη Μάρθα και γλυκοκύτταζε σαν έρωτευμένος τη Λουκία. Βρισκόταν διαρκώς δίπλα της, μιλούσε ωρες ολόκληρες μαζί της, την κολάκευε, της έκανε κοπλιμέντα, σαν να ήθελε με κάθε τρόπο να της δεί-

ξη ότι μέχρι τότε ήταν στραβός κι' ότι ξαφνικά είχαν άνοιξει τα μάτια του και είχε δει ποια από τις δυο αδελφές του ταίριαζε για γυναίκα.

Είνε ωστόσο άφελής, όποιος νομίζει ό,τι όλα γίνονται όπως τά θέλει. Η κυρία Μορνιέ είχε στείλει τον άνδρα της να κάνει έναν περίπατο, για να τον εξουδετερώση, για να μην τον έχη διαρκώς τριγύρω της, έτοιμο να χαλάση με μια αφηρημάδα του τά σχέδια της. Μα πόσο θά ξαφνιαζόταν, αν μάθαινε, ότι ο άνδρας της δεν είχε πάει ούτε στο Σαιν-Κλου, ούτε στο Δάσος της Βουλώνης, παρά στο σπίτι του παληού φίλου του Ρομπέρ Μουλινέ. Πώς; Κι' αυτός δεν μπορούσε να καταλάβη. Νά, έτσι, είχε τραθήξει μπροστά αφηρημένος και μια στιγμύ βρέθηκε απ' έξω από το σπίτι του φίλου του.

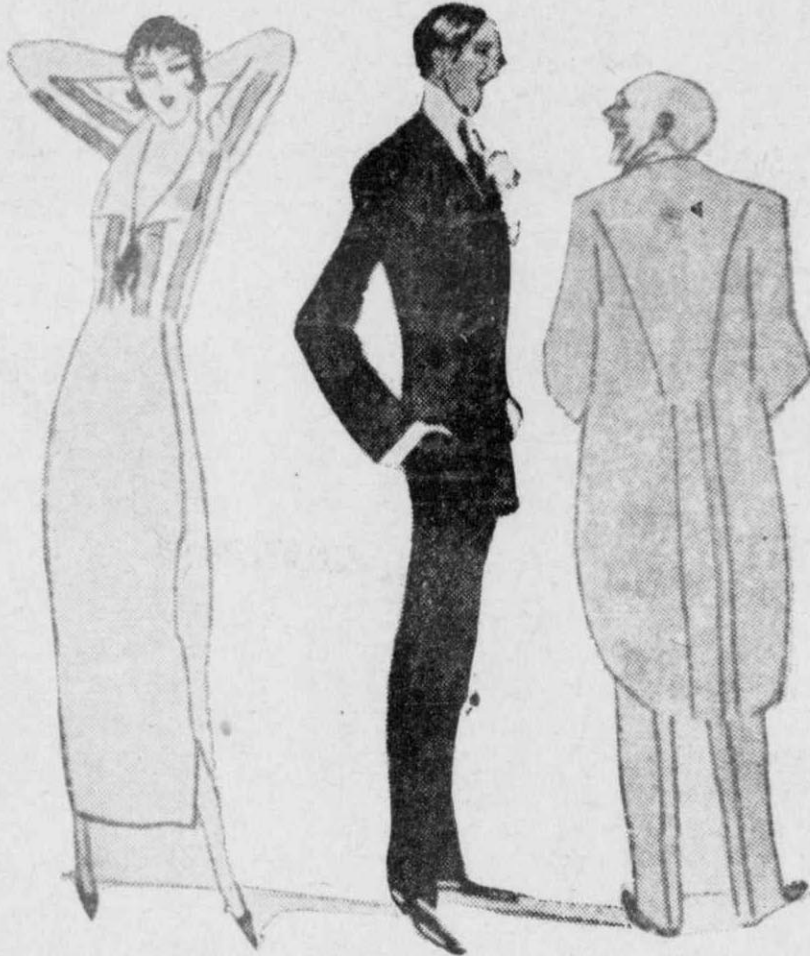
Ο Ρομπέρ Μουλινέ τον δέχθηκε μ' άνοιχτή άγκαλιά. Ήταν ένα γεροντοπαλλήκαρο, μ' αρκετή περιουσία, με καλή καρδιά και με τό χαμόγελο πάντα στα χείλη.

—Μουλινέ, του είπε ο αφηρημένος Μορνιέ, όταν κάθησε απέναντί του, είσαι παληός φίλος και μπορεί κανείς να σου άνοιξη την καρδιά του. Και, εδώ που τά λέμε, ή καρδιά ενός πατέρα είναι πιο βαρεια από τις άλλες. "Ε, λοιπόν, μεταξύ μας, σου λέω πώς βρίσκομαι σήμερα σ' ένα άδιέξοδο. Ξέρεις θέ-

βια πώς έχω ένα χαριτωμένο κορίτσι. Λέω ένα... γιατί ή άλλη... "Ας είναι... ώνειρεύθηκα λοιπόν για τη Μάρθα μου ένα ευτυχισμένο μέλλον, μ' ένα σοβαρό άνδρα κι' όχι με κανένα παιδαρέλι... Και της άξιζει της Μάρθας μου ένας τέτοιος άνδρας, γιατί αν' δεν έχη μεγάλη προίκα, έχει χάρες κι' όμορφιές άνεκτίμητες. Μα, είναι γραφτό φαίνεται να μείνη άπραγματοποιητό αυτό τό όνειρό μου. Η Μάρθα μου θά πάρη, έπειδή τό θέλει ή γυναίκα μου, τον Ζοζέφ Λιέβρ. Φυσικά, είναι ένα καλό παιδί, μα δεν είναι ο άνθρωπος που είχα στον νου μου. Κι' εδώ που τά λέμε, μπορεί να τά βγάλη κανείς πέρα με τη γυναίκα του; "Υστερ' από λίγες μέρες θά υποχρεωθώ να πω τό ναί και ή Μάρθα μου θά γίνη γυναίκα ενός ανθρώπου που δεν της ταίριαζει... Τι λές λοιπόν, Μουλινέ;

Ο Ρομπέρ Μουλινέ συλλογιζόταν από καιρό πώς θά ήταν όμορφο να είχε μια νόστιμη γυναικούλα σαν τη Μάρθα Μορνιέ. Τι σημασία είχε αν ήταν φτωγή; Μήπως αυτός δεν είχε αρκετά και για τους δυο; Κι' έπειτα τί καλύτερη προίκα μπορεί να έχη ένα κορίτσι από την όμορφιά του; Μα ήταν από τους ανθρώπους εκείνους που δεν έπαιρναν βιαστικές αποφάσεις. "Ηθελε πρώτα

(Συνέχεια εις την σελίδα 45)

—Αγαπητέ μου Ζοζέφ, ή Λουκία είναι ένα αξιοθαύμαστο κορίτσι...

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΝΟΣ ΧΑΡΤΟΚΛΕΦΤΗ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 17)

τη κόρη του είχε μια κοινή λωποδύτρια.

Ἡ Φαίυ έγινε ἑξαλλη ἀπὸ τὸν θυμὸ της, ἔβρισε τὸν Λέ Γκίλι, μὰ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ δεχθῆ νὰ γίνῃ γυναίκα του.

Καὶ πράγμα παράδοξο, ἡ ὡμορφὴ Φαίυ εἶχε ἀρχίσει νὰ νοιώθῃ γι' αὐτὸν τὸν «δυνατὸ» ἄνδρα ἕναν μεγάλο ἔρωτα. Ἦταν ἱκανὴ τὴν ὥρα νὰ κάνῃ τὰ πάντα γιὰ τὸν σύζυγό της.

Δέχθηκε λοιπὸν ν' ἀνοίξουν μιὰ χαρτοπαικτικὴ λέσχη καὶ παρέσυρε ἐκεῖ πέρα ὄλους τοὺς φίλους τοῦ πατέρα της καὶ τὶς θαυόπλουτες φίλες της γιὰ νὰ τοὺς κλέβουν στὰ χαρτιά. Ἔτσι ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τοῦ Λὸς Ἄντζελες περνοῦσε κάθε βράδυ ἀπὸ τὶς πολυτελεῖς αἰθουσες αὐτῆς τῆς λέσχης. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκεῖ μέσα ὑπῆρχαν διασκεδάσεις γιὰ ὅλα τὰ γούστα κι' αὐτοὶ ἀκόμη οἱ δικαστικοὶ κ' οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ σύχναζαν στὴ λέσχη δὲν ἔτολμοῦσαν νὰ ποῦν οὔτε μιὰ λέξι.

Ὁ Λέ Γκίλι εἶχε γίνῃ πειὰ θαυόπλουτος. Μὰ εἶχε ἀρχίσει νὰ βαρύνεται τῆ γυναίκα του. Τώρα ἐνδιαφερόταν περισσότερο γιὰ τὶς ὡμορφες πελάτισσές του. Καὶ γιὰ νὰ διασκεδάσῃ, ἀρχισε νὰ ἐξευτελίξῃ τὴν Φαίυ. Τὴν ἔβαζε νὰ κλέβῃ στὰ χαρτιά καὶ νὰ κρατᾷ συντροφιά στοὺς εὐθυμοὺς φίλους του.

Ἐκείνη ὅμως ἑξακολούθησε νὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ ὑπέμενε ὅλες αὐτὲς τὶς ταπεινώσεις. Ἐφθασε μάλιστα μεχρι τοῦ σημείου νὰ καταστρέψῃ οἰκονομικῶς τὸν ἴδιο τὸν πατέρα της καὶ νὰ τὸν κάνῃ ν' αὐτοκτονήσῃ.

Τότε ὅμως συνήλθε ἀπὸ αὐτὴν τὴν τρέλλα της κ' εἶδε σὲ τί θάραθρο τὴν εἶχε ρίξει ἡ καταστρεπτικὴ ἐπιρροή αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Πάλαιψε λοιπὸν γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ δίχτυα του, μὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Χρόνια καὶ χρόνια ἀναγκάστηκε νὰ περάσῃ κοντὰ του μιὰ μαρτυρικὴ ζωὴ, γεμάτη ταπεινώσεις. Ἡ ὡμορφὴ Φαίυ εἶχε γίνῃ τώρα μιὰ ὑστερικὴ γυναίκα, σχεδὸν τρελλή. Κι' ἕνα βράδυ, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ζωνηρὴ οἰκογενειακὴ σκηνὴ στὸ ἰδιαιτέρου διαμέρισμα ἑνὸς μπάρ μὴ ἀντέχοντας πειὰ στοὺς ἐξευτελισμοὺς του τὸν σκότωσε ἀδειάζοντας στὸ στήθος του τὸ περίστροφό της.

Ὅταν συνελήφθη ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ἡ Φαίυ ἦταν ἕνα ἀνθρώπινο κουρέλι. Τὴ μέρα ὅμως ποὺ τὴν ὠδήγησαν στὸ κακουργιοδικεῖο κι' ἀντίκρουσε τοὺς δικαστὰς της τὰ ἔχασε. Εἶχε ἀναγνωρίσει μερικὸς ἀπὸ τοὺς ὑπόπτους θαμῶνες τῆς λέσχης της:

— Δὲν θέλω, φώναξε ἑξαλλη, νὰ δικασθῶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς παληανθρώπους, οἱ ὅποιοι εἶνε ἐκμεταλλεῖς τῶν γυναικῶν καὶ χαρτοκλέφτες! Αὐτοὶ εἶνε ψεῦτες καὶ κατεργάρηδες!

Μὰ κανεὶς δὲν ἔδωσε σημασία στὰ λόγια της. Νόμισαν ὅτι εἶχε τρελλαθῆ. Ὅσο γιὰ τοὺς δικαστὰς ἔκριναν καλὸ νὰ τὴν στείλουν στὰ κάτεργα, γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὶς κακογλωσσίες της καὶ τὶς ἀδιάκριτες φλυαρίες της!

ΑΝΤΟΛΦ ΧΑΤΡΥ

Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΕΣ ΤΟΥ ΜΟΡΝΙΕ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 35)

νὰ συλλογισθῆ καλὰ ἕνα τέτοιο διάθημα. Τώρα ὅμως, ποὺ ἔμαθα ἀπὸ τὸν Μορνιέ τί συνέβαινε, δὲν εἶχε καιρὸ γιὰ χάσιμο. Ὁ Ζοζέφ Λιέβρ θὰ τοῦ ἔπαιρνε τὴν ὡμορφὴ Μάρθα!... Κι' αὐτὸ θὰ τὸν λυποῦσε πολὺ...

Τὸ λάθος ὅμως τοῦ Μορνιέ, ποὺ δὲν εἶχε πει στὴ γυναίκα του ὅτι εἶχε δεῖ τὸν Μουλινέ καὶ τοῦ εἶχε μιλήσει γιὰ τὴ μικρὴ κόρη τους, λίγο ἀκόμα καὶ θὰ χαλοῦσε ὅλη τὴν ὑπόθεσι. Ἡ κυρία Μορνιέ, μὲ πείσμα, ἤθελε γιὰ ἄνδρα τῆς Μάρθας τὸν Ζοζέφ Λιέβρ καὶ δὲν μπορούσε πειὰ νὰ δῆ τίποτε ἄλλο πὶὸ πέρα ἀπὸ αὐτὸν τὸν κλειστὸν ὀρίζοντα.

Μὰ, εὐτυχῶς, τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Μουλινέ, ποὺ δὲν εἶχε κλείσει μάτι, ὅλη τὴ νύχτα, ἔφθασε θιαστικός στὸ σπῖτι τους καὶ χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις ζήτησε τὸ χέρι τῆς ὡμορφῆς Μάρθας. Ὁ Μορνιέ ὀλόχαρος εἶπε ἀμέσως τὸ ναί, χωρὶς ὡστόσο νὰ εἶνε θέσιος, ὅτι ὁ Λιέβρ θὰ ἔπαιρνε τὴ Λουκία. Αὐτὴ ὡστόσο ἡ ἀφηρημάδα του πάλι θῆκε σὲ κυλὸ, χάρις στὴ μοδίστρα τῆς Λουκίας ποὺ τῆς εἶχε φτιάξει μιὰ ὑπέροχη τουαλέττα. Γιατί, ἂν ἡ Λουκία δὲν ἦταν ὡραία στὸ πρόσωπο, εἶχε ὑπέροχο σῶμα κι' αὐτὸ εἶχε ξετρελλάνει τὸν Ζοζέφ Λιέβρ.

Ἐπειτα λοιπὸν ἀπὸ δυὸ ὄρες, ὁ ἄστατος αὐτὸς γαμπρὸς, ζήτησε ἐπίσημα τὸ χέρι τῆς Λουκίας! Κι' ἔτσι, ὁ Μορνιέ, μὲ τὶς ἀφηρημάδες του, κατώρθωσε νὰ παντρεύῃ καὶ τὶς δυὸ κόρες του, τὴ στιγμὴ ποὺ τοῦ ζητοῦσαν μονάχα τὴ μία.

Ἡ κυρία Μορνιέ, φυσικά, δὲν ἄλλαξε γνώμη γιὰ τὸν ἄνδρα της. Μὰ ὁ ἀφηρημένος Μορνιέ ἦταν ἄρᾳ γε τόσο ἄνοητος, ὅσο τὸν νόμιζε; Μὲ τὶς γκάφες του εἶχε πετύχει μιὰ χαρὰ ὅτι ἐκείνη δὲν εἶχε κατορθώσει μὲ τὴν ἐξυπνάδα της. Πάντρεψε τὰ κορίτσια του. Πάντρεψε τὴν ἄσχημη Λουκία του. Καὶ χωρὶς προίκα μάλιστα. Θρίαμβος!

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΕ ΡΕΖ

ΕΝΑ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 30)

τοῦ θανάτου του, κράτησα τὴν ἡμερομηνία κι' ἔδωσα τὴν ἄδεια τοῦ ἐνταφιασμοῦ του.

Μετὰ δυὸ εβδομάδες, ξανάφερε πάλι τὸ θαπὸρι ταχυδρομεῖο κι' ἐφημερίδες ἀπ' τὴ Βάσιγκτων. Ἄθελά μου καὶ χωρὶς νὰ ξέρω τὸ γιατί, κύτταξα ἀμέσως στὶς ἀγγελίες τῶν νεκρωσίων καὶ στὶς εἰδήσεις τοῦ «Ἀστυνομικοῦ Δελτίου».

Φαντασθῆτε τὴν ἀγωνιώδη κατάπληξί μου, ὅταν διάβασα τὰ ἑξῆς:

«Μὲ βαθυτάτην θλίψιν ἡ ἀνωτάτη κοινωνία μας ἐκήδευσε χθὲς τὴν νεαρὰν καὶ θελκτικωτάτην κυρίαν Ἀδέλαν Ν..., σύζυγον τοῦ διακεκριμένου διπλωμάτου καὶ πρεσβευτοῦ Ν. Τὴν δὲ θλίψιν ἐπέτεινε τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἀτυχὴς κυρία ἐλητηριάσθη κατὰ λάθος, λαβοῦσα ἄλλο φάρμακον, ἀντὶ ἄλλου, ἐξ ἀφορμῆς τῆς τελευταίας ἀδιαθεσίας της κ.λπ. κ.λπ.»

Ὡστε; Εἶχαν δώσει ἕνα μεταθανάτιο ραντεβού, ἡ δυὸ ἐκλεκτὲς αὐτὲς ψυχές!... Κ' ἡ Ἀδέλα εἶχε δηλητηριασθῆ κατὰ λάθος ἢ γιὰτὶ ἀνυπομονοῦσε νὰ ἐνωθῆ μὲ τὴν ψυχὴ τοῦ λατρευτοῦ της;

Μποροῦν λοιπὸν νὰ ἀλληλοεπηρεασθοῦν — ἔστω κι' ἀπὸ τόσο μακριὰ — δυὸ ψυχὲς σφιχτοδεμένες ἀπὸ ἀγάπη ἀμοιβαία! Ἡ ὥρα τοῦ θανάτου τῆς Ἀδέλας ἦταν ἀκριβῶς ἡ ἴδια μὲ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου τοῦ λοχαγοῦ Λάμπερτ, ὅπως ἐξακριβώσε ἡ «Ἐταιρεία Ψυχικῶν Ἐρευνῶν» τῆς Βάσιγκτων, στὴν ὁποία ἔστειλα ἀντίγραφο τοῦ πρακτικοῦ τοῦ θανάτου...

Καὶ φαίνεται, ὅτι ἡ ψυχὴ τῆς νεαρῆς κυρίας πέταξε στὸ διάστημα ἀστραπιαία καὶ ἤρθε καὶ κλειστήκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἐτοιμοθανάτου λατρευτοῦ της ὁ ὁποῖος τὴν ἀγκάλιασε μὲ τὴν δίψα τῆ στιγμῆ ἀκριβῶς ποὺ ξεψυχοῦσε κι' αὐτός!

ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΣΚΑΙΗΛ

ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΣΤΟ ΓΗΠΕΔΟ ΤΟΥ «ΓΚΟΛΦ»

(Συνέχεια εκ της σελίδος 21)

δεχόταν νὰ τῆς πῆ μιὰ τρυφερὴ λέξι. Ξαφνικά καθὼς σήκωσε μιὰ στιγμὴ τὸ χέρι του διέκρινε πάνω σ' αὐτὸ ἕνα κόκκινο σημάδι. Μιὰ βαθειὰ οὐλὴ τραύματος. Τόση δὲ ἦταν ἡ κατάπληξί μου, ὥστε ξέχασα ὅτι ἤμουν σκαρφαλωμένος καὶ παρ' ὀλίγο νὰ κατακυλισθῶ καταγῆς!

Αὐτὴ ἡ οὐλὴ μ' ἔκανε νὰ θυμηθῶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν ἱστορία του. Γιὰ πρώτη φορὰ τὸν εἶχα συναντήσῃ δῶ καὶ δυὸ χρόνια στὸ 38ον τμήμα τῆς ἀστυνομίας. Ἦταν δεμένος μὲ τὶς χεῖροπέδες ἀπὸ ἕναν ἀστυνομικὸ καὶ περίμενε ὑπομονετικά τὴν ἀνάκρισί του. Ἦταν ὁ περίφημος γκάγκστερ Τζόις Χίνκς ποὺ εἶχε γίνῃ διάσημος ἀπὸ τὶς ἀπάτες του. Αὐτὴ δὲ ἡ κόκκινη οὐλὴ τοῦ χεριοῦ του μοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωσι καὶ τότε, γιὰτὶ ἔχει μιὰ παράδοξη ἱστορία. Ὁ Τζόις Χίνκς τὴν πρώτη φορὰ ποὺ εἶχε δραπετεύσει ἀπὸ τὰ κάτεργα γιὰ νὰ ἐξαφανίσῃ τὸν ἀριθμὸ τοῦ καταδικίου ἀπὸ τὸ χέρι του τὸ ἔκαψε μ' ἕνα ἀναμμένο σίδερο!

Μὰ ἂς ἐπανέλθουμε στὸ θέμα μας. Ἡ Τζούν Κληφορντ κι' ὁ Χίνκς καθὼς ἐξακριβώσα εἶνε δυὸ ἀγαπημένοι φίλοι, γιὰτὶ ἡ ὡμορφὴ «βεντέττα» ἔχει ἀδυναμία πρὸς ὄλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἐγκλήματος. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἰδιοτροπία της.

Ἄλλη ἐξ ἴσου παράδοξη «βεντέττα» ποὺ περνάει στὸ γήπεδο τοῦ «γκόλφ» αἰσθηματικὲς ὄρες εἶνε ἡ Τζίν Χάρλουου. Αὐτὴ ἡ γυναίκα, ἡ «βασιλίτσα τῶν σκανδάλων», ὅπως τὴν λένε, δὲν ἐνοεῖ νὰ ἡσυχάσῃ ὅπου καὶ νὰ θρίσκειται. Διαρκῶς θάζει σὲ φασαρίες τοὺς θαυμαστάς της. Εἶνε ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Διαβόλου! Γι' αὐτὴν ὁ ἔρωσ εἶνε τὸ πὶὸ παράδοξο μὰ καὶ τὸ πὶὸ διασκεδαστικὸ σπόρ. Ζῆ μόνον γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὸν ἔχει γνωρίσει σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις του.

Μιὰ ἄλλη ἐπίσης.. σκανδαλώδης θαυμαστρία τοῦ «γκόλφ» εἶνε ἡ Μύριαν Μάρς. Αὐτὴ ἡ χαριτωμένη «βεντέττα» κάνει ὅ,τι μπορεῖ νὰ φαντασθῆτε στὸ γήπεδο αὐτοῦ τοῦ σπόρ. Ἀδιαφορεῖ γιὰ ὄλον τὸν κόσμον. Ἐκεῖνο μόνον ποὺ τὴν ἐνδιαφέρει εἶνε νὰ ἱκανοποιῆ τὶς τρελλὲς ιδέες της.

Ὅ,τι εἶδα μέσα στὴ λέσχη τοῦ «γκόλφ» τοῦ Χόλλυγουντ εἶνε ἀδύνατο νὰ σὰς τὸ περιγράψω γιὰτὶ εἶνε ὑπερβυλικά ξεδιάντροπο. Ἀρκεσθῆτε μόνον στὴν πληροφορία ὅτι ἐκεῖ πέρα ὅλες σχεδὸν ἡ «βεντέττες» ἔπειτα ἀπὸ μιὰ παρτίδα «γκόλφ» τὸ «ρίχνουν» στὸ γλέντι, στὸ μεθύσι καὶ στὸν ἔρωτα. Ἔτσι χαίρονται τὴ ζωὴ τους. Μὰ ἐπειδὴ φοβοῦνται μήπως τὶς παρεξηγήσουν οἱ θαυμαστὲς τους γι' αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπουν σὲ κανέναν τὴν εἴσοδο στὴ λέσχη παρὰ μόνον στοὺς ἀπολύτως μεμυημένους σ' αὐτὲς τὶς ἀμερικανικὲς διασκεδάσεις των. Ἄς συγχωρήσουν τὴν ἄδιακρισία μου ποὺ φέρνω στὴν δημοσιότητα μερικὲς σκηνὲς ἀπὸ τὴ ζωὴ τους. Μὰ ὡς δημοσιογράφος ἔπρεπε νὰ κάνω τὸ καθήκον μου.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ